

MỸ DÂN - CỘNG SẢN

Chưa có một chính sách nào có thể vượt qua được sự dã man, vô nhân đạo đến cùng cực, như trong cái gọi là “tập trung cải tạo” của csvn. Nói chỉ đến việc áp dụng với kẻ thù sống còn, ngay khi áp dụng cho những người dân trong lòng chế độ, chính sách này đã gây ra những tác dụng khủng khiếp.

Ta cứ tưởng tượng, một người dân bình thường đang sống với cuộc sống bình thường quen thuộc, bỗng nhiên vì một lý do gì đó hết sức băng quơ, công an xông đến nhà với tờ giấy nhàu nát trong tay, rồi tuyên đọc như một thủ tục dân chủ: “Nguyễn Văn C, anh bị bắt, án phạt tập trung cải tạo!”. Thế là người tù ra đi, chẳng kịp mang theo gì, vả lại có biết thời hạn đi bao lâu mà dự trữ? Gia đình sắp xếp cho mang theo một vài bộ quần áo hay một chút tiền, thì khi đến “cơ quan” cũng bị giữ lại. Khi bước chân vào trại tù, anh trở thành một người vô sản, cả về tư tưởng lẫn tư duy, nếu anh không có một tinh thần bền vững và một lý tưởng để ấp ủ.

Con người sống được nhờ hy vọng. Khi bị đưa vào thế tuyệt vọng, khi cuộc sống không còn gì để hy vọng nữa, con người sẽ có những phản ứng hoàn toàn tiêu cực. Anh sẽ buông xuôi để sống hoàn toàn như một con vật: quần quật trong lao động khổ sai, để đổi lấy mỗi ngày miếng ăn luôn thiếu hụt, rồi cuối ngày nằm xuống, cầu cho giấc ngủ ập đến để quên đi cơn đói, hoặc là chờ bữa ăn ngày sau. Anh luôn bị đe dọa bởi những hình ảnh khủng khiếp của hầm biệt giam với những con đói khủng khiếp dai dẳng kéo dài. Cái dã man của csvn là không để cho tù nhân chết, chỉ để anh đói dài dài, đói khủng khiếp, để anh quên đi anh là con người, để triệt tiêu cái ý thức nhân bản le lói trong anh.

Năm 1975... khi cộng sản chiếm được miền Nam, họ phô trương những luật lệ rừng rú. Đầu tiên là cho dân chúng xem luật lệ được áp dụng cho chính những người của họ. Một tên bộ đội lái xe với tốc độ quá nhanh, gây thương tích và chết

chóc cho vài người đi đường, giữa đám đông dân chúng bu quanh, viên chỉ huy lạnh lùng tuyên án: “Đồng chí là bộ đội nhân dân, từ nhân dân mà ra, thế mà không biết tôn trọng nhân dân, coi thường tính mạng, gây tổn thất cho nhân dân. Mạng đền mạng, đồng chí phải lấy chính mạng mình để đền bù”. Viên chỉ huy nhấn đầu hấn xuống, và bóp cò súng! Xác chết được nặng phân trung bày thật lâu rồi mới được mang đi. Biết là một vở kịch, nhưng đóng kịch mà phải dùng đến mạng sống con người để hỗ trợ cho ý đồ, thì độc nhất chỉ thấy có chế độ cộng sản áp dụng.

Tiếp theo là những pháp trường được thành lập trên đường phố. Một đứa trẻ khoảng 16 tuổi thấy người ta hôi của cũng hòa theo, vô phúc bị bắt cùng tang vật; một du đảng có thành tích bị những tên cộng sản 30 tổ cáo, bị đem ra xử luôn. Thế là loa phóng thanh rùm lên, mời bà con ra trước cầu bắc qua sông cái X, xem xử tội theo kiểu “cách mạng”. Hai nạn nhân bị trói trên thành cầu ngay trong thành phố, dân hiếu kỳ đứng chen chúc nhau vây lấy chân cầu. Lại loa phóng thanh, lại tiếng nói vô hồn của một tên cán bộ mà người dân không rõ chức vụ, không rõ địa vị: “Thay mặt nhân dân, thừa lệnh ủy ban quân quản, tôi tuyên án tử hình hai can phạm”. Thế rồi những tràng AK nổ ròn, bởi những con khi ngắm say máu lầy cò. Hai cái xác rũ xuống... gây hãi hùng, hoang mang, phần nộ cho người xem tùy theo đối tượng. Nhưng có phần nộ, bất mãn, thì cũng cố nuốt dạ nín khe, không để lộ ra. Hình ảnh vừa thấy cũng sẵn sàng để áp dụng cho bất cứ ai, vì với cộng sản, giết một con người nhẹ nhàng như đập một con vật. Nếu không làm nghề đồ tể, khi dơ búa lên đập vào đầu một con vật, anh phải có chút suy tư, e ngại, đắn đo... thế mà lúc giết người, những đảng viên cộng sản coi như đang làm một thao tác lao động... rất bình thường!

Những ngày tháng lao tù trong khổ hình... tinh thần người lính vẫn nằm trong anh và các bạn tù, nên các anh vẫn hiên ngang ngạo nghễ sống. Cái khổ chung là chính quyền mình phục vụ tự triệt tiêu, các chỉ huy cao cấp tháo chạy trước nhiều

ngày, tin vào lệnh tử thủ, rồi đội ngũ tan rã. Thái độ dũng
dung chịu đựng, không chống đối, không ra mặt phản kháng
của các anh đã cứu sống các anh. Nhưng kẻ thù thâm độc tinh
vi đầu có ngưng lại ở chỗ chỉ hành hạ thể xác... mà các anh trở
thành những tù nhân không có ngày về. Các anh đã đành, còn
các chị và các cháu??? Sau những năm tháng dằng dặc đợi
chờ, niềm hy vọng cuối cùng và thống thiết nhất của các anh
là GIA ĐÌNH, cũng bị phá vỡ hoặc đầy đọa. Có những người
ôm lòng trung trinh, cũng có những người vì lý do này hoặc lý
do khác đã bỏ cuộc. Cuộc chơi quá dài... quá sức chịu đựng!

Cuối cùng thì các anh đã thắng.

Chiến thắng mà hai bên đều âm thầm chấp nhận nhưng không
bên nào dám hiện thực hóa. Nếu các anh cụ thể hóa chiến thắng
này, các anh sẽ bị triệt tiêu. Sau những ngày bị lưu đày ngay
trên chính quê hương mình, từ miền Bắc các anh được trả về
miền Nam: đoàn xe tù được dân chúng đón chào như đón đoàn
quân chiến thắng. Chính các anh đã đọc được về ngõ ngàng
trong ánh mắt của bọn cai tù. Những chiếc bánh, những quả
chuối, những món quà trao vội trước sự đe dọa... đã nói lên
chiến thắng ấy! Ai thắng ai???

Chính kẻ thù của các anh, trong kinh sách của chúng, “tập
san cộng sản”, đã có một bài viết dài chấp nhận những thất bại
trong chính sách tù “cải tạo”.

Bây giờ thì anh và chiến hữu đã đến được bến bờ tự do, sống
thoải mái trong không khí dân chủ, trên một xứ sở mà nhân
quyền được tôn trọng đến tột cùng. Thế mà hình bóng người
lính đã không buông rời anh. Bây giờ, từ ngữ NGƯỜI LÍNH
GIÀ, người lính không có súng, không quân phục, nhưng có
lòng yêu nước vô biên, và một tinh thần trách nhiệm cao. Đó
là ý thức của kẻ sĩ, luôn sẵn sàng gánh vác những việc phải
làm, cho tiền đồ đất nước, cho con cháu mai sau.

AET Nguyễn Văn Pháp.

Tù nhân Chính trị Ái Tử - Bình Điền.